N°. 4. **A°. 1843.**

VRIJDAG, den **13den JANUARIJ.**

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 11 Januarij 1843.*

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste hebben geadresseerd, *om Brieven van Manumissie* voor Slaven, als:

1. JOHANNIS ZWIEP, voor de Slavin *Doortje*, hem in eigendom toebehoorende.
2. DOROTHEA van NEIJTSCH, als Straatvoogdesse over- en voor den Slaaf *François*.
3. C S. SPILLENAAR, als Straatvoogd over- en voor de Slaven *Antje* en *George*; afkomstig van den Boedel G. F. van SICHEM.
4. A. ABBENSETZ, als te zamen met hare Zusters en Broeders, eenige meerderjarige Erfgenamen van wijlen F. VAN ABBENSETZ, voor de Slavin *Magdaleentje*; aankomende opgenoemden Boedel.

Zoo worden al de genen, welke vermeenen mogten, redenen van oppositie te hebben, opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 11 Januarij 1843.*

Bij resolutie van den Gouverneur Generaal dd. 6 dezer maand No. 21, is D. J. PINTO geadmitteerd geworden als *Weger* en *Priseur* van GOUDEN- en ZILVERENWERKEN en van EDELGESTEENTEN.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Militair Bureau.

Den 9 Januarij 1843.

Door den Gouverneur Generaal zijn bij Order van heden, No. 4, bij de *Schutterij van Paramaribo* benoemd en aangesteld:

Tot *Kapitein Adjudant*, de Eerste Luitenant Adjudant J. ELLIS.

Tot *Kapitein*, de Eerste Luitenant J. NUNES.

Tot *Eersten Luitenant*, *Officier van Kleeding en Wapening*, de Tweede Luitenant, Officier van Kleeding en Wapening E. J. HALFHIDE.

Tot *Eersten Luitenant*, de Tweede Luitenant S. B. DE MESQUITA. — En

Tot *Tweede Luitenants*, de Adjudant Onder-Officier S. H. DE GRANADA, en de Sergeant-Majoor W. BENJAMINS.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

Eerste Oproeping.

De *Commissie van Inschrijving en Vrijstelling* voor- en van de Schutterij, roept bij dezen op, alle vrije Mannelijke Ingezetenen, welke bewijsselijk aan *Paramaribo* woonachtig zijn, immers zich aldaar bewijsselijk ophouden, of hun verblijf hebben, voor zoo verre zij namelijk op den *eersten* dezer, den vollen ouderdom van *achttien* jaren bereikt hebben en hun *vijftigste* nog niet zijn ingetreden, welke niet reeds in de Schutterij zijn ingelijfd; van welken rang, staat of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid of zij vermeenen mogten, al dan niet tot de vrijgestelden te behooren, met uitzondering nogtans van zoodanige, welke volgens art. 3 van het Reglement voor de Schutterij, gearresteerd den 31 December 1835 en 13 Mei 1836, van de persoonlijke dienst bevrijd of van schriftelijke *FINALE VRIJSTELLING* van de Commissie, voorzien zijn.

Zij zal hare zitting vervolgen in het locaal boven de *WEESKAMER*, op MAANDAG den 16den dezer, van des morgens 9 tot 11 uren, voor de personen wier namen aanvangen met de letters: P. tot en met Z.

De voor de Commissie verschijnende, zullen de Letter en het Nummer hunner woonplaats en den naam der Straat, moeten opgeven.

Paramaribo, den 12 Januarij 1843.
Namens de Commissie voornoemd,
De Secretaris,
H. BENJAMINS.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

DUITSCHLAND.

BRESLAU, 4 November.

Van de Poolsche grenzen, wordt gemeld: Wij ontvangen de volgende nadere bijzonderheden over het door de dagbladen reeds dikwerf behandelde thema — namelijk, de botsingen, welke in Rusland ten gevolge van de merkwaardige ukase over eigendomsverleening aan lijfeigenen, als voorbereidenden maatregel eener aanstaande geheele emancipatie derzelve, ontstaan zouden zijn. Wel is waar heeft zich aldaar veel misnoegdheid en veel gisting vertoond, maar dezelve bestond noch bij de arristocratie, als zoodanig, noch bij de boeren tegen den adel, maar dezelve is alleenlijk als noodwendig gevolg der verwarring door de ten uitvoerlegging der Ukase ontstaan, te beschouwen. Onder den adel vertoonde zich wel is waar geest van verzet, maar slechts individueel en slechts bij diegenen welke hunne oude voorregten streng meenen te moeten handhaven, om niet binnen korten of langeren tijd het geheele verval der arristocratie te gemoet te gaan; want, dat de hof- en ambtsadel, inweerwil, van den nimbus, met welken men hem omringt, onbeduidend moet schijnen, bemerkt ligtelijk een ieder. Intusschen houdt het meerendeel des adels een onvoorwaarlijk vasthouden aan hunne overgeërfde voorregten voor onuitvoerbaar, en heeft zich, in het vooruitzigt van materiële winst gaarne met de regering tot dien grooten maatregel vereenigd, waardoor men zonder te hevige schokken de Europesche maatschappij der 19de eeuw hoopt te naderen. Het verzet van afzonderlijke adellijken bij de uitvoering der ukase komt dus weinig in aanmerking. Erger ziet het er in den schoot der boeren zelve uit, waar eene billijk een juiste verdeeling der te verkrijgen gronden onoverkomelijk bezwaren tot dusver oplevert: de akkers welk de boeren in leenbezit hadden liggen overal onverdeeld door elkander, zoodat ieder individu zijne tractus op verschillende punten bezat. De verleening van het regt van eigendom vordert echter eene bepaalde grensscheiding der bezittingen, en deze veroorzaakt binnen de gemeenten te meer twisten en geschillen, daar derzelver beslechting aan hen zelven moet worden overgelaten, dewijl het geheel aan bruikbare ambtenaren ter opmeting en verdeeling der gronden ontbreekt. Zoo komt dus de veel besprokene gisting en misnoegdheid eensdeels op twisten over grondverdeeling tusschen de boeren en adelijken, anderdeels, en dit meestal, tusschen boefen en boeren neer. Voor de veiligheid van den troon is uit die spanning niets te vreezen.

— Volgens de jongste volkstelling heeft de stad Moskou thans eene bevolking van 350.000 zielen, waarbij de mannelijke de vrouwelijke met 8000 te boven gaat. De manufacturen en fabrijken hebben gedurende de laatste 20 jaren zulk eenen omvang in deze stad verkregen, dat men alleen 40,000 daartoe gebezigde arbeiders telt; behalve deze kan men nog 30,000 andere arbeidslieden aannemen, die in de kleinere fabrijken werkzaam zijn. De waarde der jaarlijks manufacturen geleverde waren kan minstens op 20 millioen zilverroebels geschat worden. Moskou wordt tegenwoordig in het Russische rijk als de eerste en belangrijkste stad voor de inlandsche industrie beschouwd. Haar daardoor verkregen welstand, welken zij wezenlijk aan het sedert 1823 door de regering aangenomen verbodsstelsel verschuldigd is, heeft zoo toegenomen, dat men reeds sedert verscheidene jaren geen spoor van de vreesselijke katastrope van 1812 meer bemerkt.

— Uit Karlsruhe wordt berigt: Gisteren morgen werd een moorddadig om het leven gebragt meisje, in het Hartwald, in de nabijheid van Blaukenloch, gevonden. Naar men verneemt, moet de ongelukkige voor eenige dagen, des avonds ten 5 ure, met een' jongeling door Leopoldshaven gegaan en uit Rhein Beijeren naar daar gekomen zijn. De jongeling, die het meisje vergezelde, moet haar verloofde geweest zijn. Beiden gingen omstreeks ten 6 ure naar het Hardtwald. Op een' kruisweg, waar de moordenaar alles overzien kon, werd de misdaad gepleegd. Het meisje was in een' ongeveer 2 voeten diepe en bijna 2 voet breede, naast den weg gelegen sloot op den rug geworpen, waarin zij zich oogenschijnlijk niet meer bewegen konde; de hals was haar geheel afgesneden, en hing nog slechts een weinig met de huid aaneen. Het meisje was ongeveer 18 tot 19 jaren oud, en rijk gekleed; zij kwam uit Rhein-Beijeren, en wilde eene in Jöhlingen gehuwde zuster bezoeken, de moordenaar moet niet het Rhein-Beijersche dialect spreken, en men weet tot nog toe niet, waar hij zich thans bevindt; er is echter reeds alle onderzoek ingesteld, en men mag verwachten hem weldra uit te vinden. De daad heeft hij met een scheermes volbragt, en een stuk van hetzelve lag nog op den rand der sloot.

— Uit Göttingen meld men: Het onderzoek wegens de studenten-vereenigingen is afgeloopen. Het vonnis waarbij, de hoofdbeschuldigden tot 12 dagen gevangenisstraf, en de overige leden, meer dan 100 in getal tot 6 dagen gevangenis veroordeeld zijn, is uitgesproken. De gevangenissen zijn opgepropt,

MENGELWERK.

Het Spook.

Het was tien ure en ik deed juist mijne kamerdeur open om naar bed te gaan, toen Victor den trap kwam oploopen, mij de hand gaf en zeide, dat hij nog een uurtje in mijn gezelschap wilde doorbrengen.

Ik bragt den laten, maar niettemin welkomen gast naar beneden in de zaal, en liet een flesch wijn komen, waarop wij onze stoelen bij het vuur schoven, welks bijkans uitgedoofde spranken weldra in eene knappende vlam overgingen.

Mijn vriend was buitengewoon spraakzaam; tienmaal stak hij zijne pijp aan, en even zoo dikwijls liet hij die, terwijl hij al meer en meer opgewonden raakte, uitgaan.

» Wat denkt gij daarvan?" vroeg mijn vriend, die eenige anecdotes van spookverschijningen verhaald had.

» Niets," antwoordde ik droog weg.

» Luister dan," vervolgde hij, een ernstiger gelaat aannemende. » Gij kent het huis waarin men den armen dichter toestond eene kamer te betrekken; ook kent gij mijn kleine vertrek en de daaraan grenzende groote kamer, die tot school voor mijne leerlingen diende. Ik ben de eenige persoon die op de bovenverdieping slaapt, en behalve drie vrouwen, die beneden huizen en zoo schuw zijn als veldmuizen (want tot heden toe heb ik er nog maar eene van het vrouwelijk driemanschap, eene grijze oude vrouw, onder de oogen gehad), woont er geen levende ziel in het geheele huis.

» Den avond van mijne komst, bragt de vader mijner kweekelingen mij in dit gothiek verblijf; hij wees mij een onoogelijk klein kamertje, waarin een oud bed met een verhemelte, uit de tijden van Lodewijk XIV, stond, en wenschte mij met een schalkschen glimlach een goeden nacht. » Maak u niet bevreesd, vriend," voegde hij er, het vertrek rondziende, bij, » als gij omstreeks middernacht eenig gerucht hoort; de ratten en muizen willen op dat uur wel eens wat dartel zijn; maar gij zijt sterk en gezond en slaapt dus zeker vast; en ik geloof niet dat gij spoedig geloof slaat aan dwaze vertellingen van geesten en spoken, die u ter oore mogten zijn gekomen."

» Daarop verliet hij mij; en ik hoorde de eerste, tweede en derde deur met een krassend geraas toesluiten; vervolgens hoorde ik de zware deur van de binnenplaats toeslaan, en toen was alles even stil als bevorens. Ik nam mijn licht op, onderzocht de wanden van het vertrek, zette eene tafel voor den ingang van de school, ontkleedde mij, deed de kaars uit en sliep, vermoeid van mijne reis, weldra in. Ik weet niet of 't het geblaas van den wind was, of de wenk dien ik gekregen had, of wel de vermoeijenis die ik ondergaan had; maar ik werd weldra wakker, en het mogt mij niet gelukken, op nieuw in Morpheus armen te worden opgenomen.

» Kort daarop hoorde ik de deur van het schoolvertrek open doen, en zachte maar duidelijke voetstappen naderen. Ik vloog overeind; alles was in de diepste duisternis gehuld; de bos sleutels rinkelde in mijn reiskoffer; mijne op de tafel liggende brieven en papieren waren duidelijk in beweging en eene stem in mijne nabijheid slaakte drie diepe zuchten."

» Alvorens ik bij mij zelve kon overleggen wat onder zulke omstandigheden het voorzigtigst zou wezen, hield alle gerucht op, en een oogenblik daarna hoorde ik het eene verdieping hooger, vlak boven mij. Den volgenden avond voorzag ik mij van vuurwapens, zette een doosje met lucifers op de tafel, en wachtte in bed, half slapende, half wakende, het middernachtsuur af."

» Niet lang had ik gelegen, toen het gerucht van den vorigen avond zich vernieuwde, ik sprong het bed uit, de haan van mijn pistool ging over, maar zonder gevolg; de vuursteen was er afgenomen en het kruid ontbrandde dus niet. » Wat duivel!" riep ik uit, » welk een ongenoodigde gast durft aldus in mijne kamer komen, om mijne rust te verstoren? Weet dat hier noch schatten, noch fraaijigheden te vinden zijn. Als gij onuitgegeven handschriften zoekt, wacht dan tot ik de kaars heb opgestoken, en dan moogt gij ze allen op uw gemak lezen."

» Terwijl ik dit zeide, deed ik onderscheiden vruchtelooze pogingen om licht te maken, maar het zwavelstokje ging telkens uit; en juist toen het mij gelukte, hoorde ik een zwaren zucht en werd de deur zachtkens toegedaan. Daar stond ik, san culotte, te kijken als een kind, dat zijn speelgoed verloren heeft.

» Hetzelfde heeft sedert elken nacht plaats, en ik heb opgehouden mij zelven te vermoeijen met de oorzaak op te sporen van hetgeen onverklaarbaar schijnt. Ik slaap goed en laat de spoken zich vermaken zoo als zij willen."

» Wij konden het over dit punt niet eens worden; en toen wij na lang praten, mijn vriend bij zijne stelling blijvende dat er iets bovennatuurlijks in zijne kamer voorviel, en ik bij de mijne, dat de geheele verschijning niets anders was dan eene speling van zijne warme verbeelding, niet verder kwamen en elkander niet konden overtuigen, zeide ik:

» Wel nu! laat ons thans niet verder over de zaak doorpraten: morgen avond zal ik bij u komen, en hoop u dan te laten zien hoe men spoken moet behandelen."

» Goed," antwoordde Victor, » ik zal u wachten;" en onze flesch geledigd hebbende, namen wij afscheid en begaf ieder onzer zich ter rust.

Den volgenden avond bezocht ik mijn vriend in zijne kamer; ik vond hem aan eene tafel zitten, met zijne armen over elkander geslagen en met den rug tegen den muur leunende.

» Zegt wat gij wilt," merkte hij op toen het gesprek op nieuw op het onderwerp van den vorigen avond kwam; » zeg al wat gij wilt van de kracht der verbeelding; ik ben verzekerd dat gij, alvorens de nacht voorbij is, geheel van gevoelen veranderd zult zijn."

Het was elf ure; ik ging den trap af, en stapte vervolgens stilletjes weder naar boven, ten einde geen argwaan te verwekken. Volg nu mijn raad," zeide ik tegen Victor, » neem u dolk, plaats u aan den anderen kant van de deur, zoo als ik aan deze zijde, doe het licht uit, spreek weinig en zacht, en wacht tot de deur open gaat."

Hij deed zoo als ik verlangde. Wij hadden naauwelijks een uur gezeten, toen wij voetstappen hoorden naderen; de trappen kraakten en kort daarna werd er een sleutel in de deur gestoken, aan welke wij stonden; het slot werd omgedraaid en de deur ging zachtkens open. Ik stond van mijn stoel op en ging een pas achteruit; terwijl ik, mijn adem inhoudende, met de grootste ingespannenheid luisterde, hoewel de groote duisternis in de kamer mij belette om eenig voorwerp te onderscheien. Naauwelijks was de deur weder gesloten, of ik begon met mijn regterhand naar den onwelkomen gast rond te tasten terwijl ik mijn linkerarm hield opgeheven, gereed om, als het noodig was, met mijn dolk een einde aan de zaak te maken.

» Pas op, Victor!" riep ik; en mijn vriend liet zich geen tweemaal waarschuwen, maar kwam dadelijk toegesprongen. Wij barstten beiden in een luid gelach uit toen wij het spook vast hadden, dat magteloos en bijkans bezwijmende, niet de minste poging deed om te ontsnappen.

» Steek uw kaars aan," riep ik, » en laat het spook maar aan mij over, dat ik in mijne armen zal smoren als het 't minste blijk geeft van beweging of geweld te willen maken." Victor ijlde naar de andere kamer en ging een licht halen. » Ach! goede heeren, hebt medelijden met een arm schepsel!" prevelde het spook, dat, zoo als ik reeds was begonnen te vermoeden, een verkleed meisje was. Victor kwam met eene kaars in de hand. » Een meisje!" riep hij uit, het licht bij het gezigt van het levende spook brengende, dat in zachte toonen ons medelijden inriep, terwijl wij elkander verwonderd stonden aan te kijken. Het meisje was in het wit gekleed; haar ligtkleurig haar hing haveloos langs hare schouders, en zij hield haar gelaat met beide handen bedekt. Ik had het schepseltje zich op de sofa laten nederzetten, en was niet weinig verbaasd over het geval. Ik had verwacht dat er bloed geplengd zou zijn geworden, en in stede daarvan vloog mij het mijne naar het aangezigt, middelerwijl de kleine rustverstoorster ons met hare betraande blaauwe oogen aanzag en ons medelijden inriep.

» Mijn stiefmoeder," sprak het schoone meisje, » wenscht dit huis te koopen, en heeft mij gedurende meer dan een jaar genoodzaakt om hier elken nacht rond te dwalen, ten einde te doen gelooven dat het hier spookt, opdat zij er goedkoop eigenares van zou kunnen worden."

Victor kwam spoediger tot zich zelven dan ik. » Dat is wel," sprak hij, » geef ons elk een kus, en dan zullen wij u laten gaan. Wat mij betreft, gij kunt uwe bezoeken onbeschroomd voortzetten, mits gij belooft, telkens promptelijk dezelfde schatting te zullen betalen." Dit zeggende, omhelsde hij het verschrikte meisje en kuste haar op de wangen.

» Ontvang te gelijkertijd mijn loon, Victor!" riep ik, en mijn hoed en stok nemende, stapte ik naar huis terug.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 10den dezer, de Noord-Amerik. Brik Drona, Kapt. Benjamin Pickering, van Salem, laatstelijk van Cayenne, hebbende 3 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 6den dezer, de Noord-Amerik. Brik Salem, Kapt. Edmund Upton, naar Wilmington, lading: 82 vaten Malassie.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.